

repertoár
malé scény
ročník 6
1968

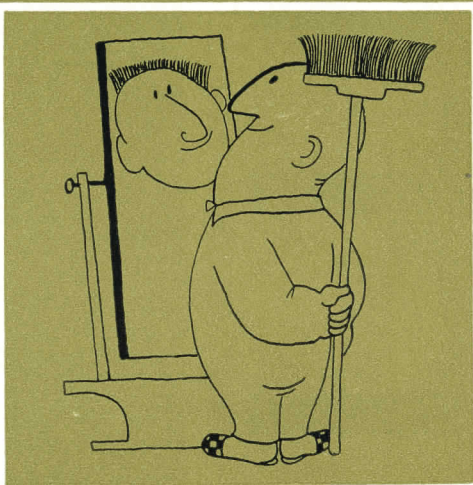
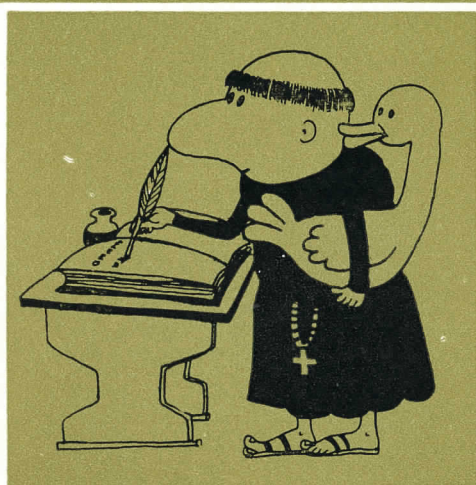
2rms

EP

VYSTAVUJE EVA PRŮŠKOVÁ

... TAK A ZUB ZA ZUB ...

MILAN HENDRYCH

JAK NAPSAT ŽIVOTOPIS?

Táta přešel pokojem, zastavil se u okna a povídá:

Piš, narodil jsem se 18. ledna 1929 v Praze. Můj otec Rudolf, po absolvování obchodní akademie se stal státním úředníkem. Matka Zdenka, rozená Urbanová, pracuje v domácnosti. Máš?

Ne, povídám otráveně, protože to byl už čtrnáctý životopis, který mi otec diktoval. Celý můj život byl popsán šroubovaným slohem, s odporovou pečlivostí, s ohledem na všechna data, kdy a kde se mi co stalo, jak jsem se zachoval na životních rozcestích.

Celý můj životopis byl vždycky sestaven s určitým záměrem podle toho, o jaké zaměstnání jsem právě žádal. Měl úvod, zápletku, krizi, rozuzlení jako na divadle a moje žádost o místo končila po každé stejnou větou:

Bude-li moje žádost kladně vyřízena, ujišťuji vás, že se přičiním, abych jméno vašeho podniku nezneuctil a plně si zasloužil důvěry, kterou ve mě kladete.

Tenhle konec se mi vždycky z celého životopisu nejvíc hnusil a snad se bohudík hnusil i těm, kterým byl adresován, protože po všech žádostech jsem byl pořád na suchu a bez místa.

Když se otec vrátil z kanceláře,

umyl si ruce a potom zasednul za stůl. Položil holou hlavu do dlaní a přemýšlel. Někdy vzhlédl, podíval se na mě, zakýval hlavou a zase dělal dál, jako že přemýšlí. Ale já věděl, že o mně nepřemýšlí, ani nade mnou nezoufá. V téhle pozici totiž vždycky čekal, až před něho matka naleje talíř horké polévky.

Tatínek byl z deseti dětí. Jeho otec byl pijan. Bůhví, jak to všechno babička sama uživila. Děda se vracel k ránu z hospody. Rozkašlal se na zápraží těžkým kašlem. Babička na něho čekala mezi dveřmi a jak zažhlédla jeho ryšavé vousy, spustila:

Ty vožralo jeden vožralá, liško zrzavá, hrobaři, ty, ty!

Někdy si děda jenom pobrukoval a lezl po příkrých schodech na půdu. Jindy, když měl ostřejší opici, začla hádka:

Ty, stará, chtěl jsem ti zrovna dneska koupit jitrničku, chtěl, ale že jsi takováhle můra, nic ti nekoupím.

Někdy mu babička odpověděla, jindy jenom bouchla dveřmi. Jednou, když zase jeho opilost naplnila stavení, babička spustila:

Ničemo, vrahu, čerte zrzavej, parchanty jsi uměl nadělat, to jo, ale starat se vo ně musím já! A ty se válíš, chlastáš a nic neděláš!

Co? křičel dědeček. To povídáš

mně, živiteli, to říkáš tátovi svejch dětí?

Jseš parchant, povídá babička, ne-
jseš nic než parchant!

Děda popadl prázdné putny a
zmizel s nima ve tmě. Potom se ozva-
lo šplíchání vody a jeho plačtivý
hlas:

Vy mě strháte!

Potom se vrátil od studny, vylil do-
prostřed světnice obě putny a zase
běžel ven. Když už plavaly židle i stůl,
petrolejka zhasla, děti stály na po-
steli, vriskaly, babička si klekla do
vody a vzývala patrona. Děda zůstal
stát na prahu se svěšenýma rukama
a vzlykal do tmy:

Nechodte mi na hrob! Kde jste,
podsvínčata? Slyšíte mě? Jelítka jsem
vám chtěl koupit, všem jsem vám
chtěl koupit jitrnice, ale že jste tak-
ový, chcípnete hladem! A strýček Ber-
nard ho jednou viděl u plotu, jak se
drží planěk a zvrací krev. V jednom
z výbuchů šílenství zbil Aničku řetě-
zem. Anička ulehla, postonávala,
ztrácela se. Když tatínek uléhal do
postele ještě se dvěma sourozenci,
nemohl dlouho usnout. Po půlnoci,
když všichni už hlasitě spali, slýchá-
val Aničku, jak tiše pláče a nařiká
bolestí. Potom umřela tiše a pokorně.

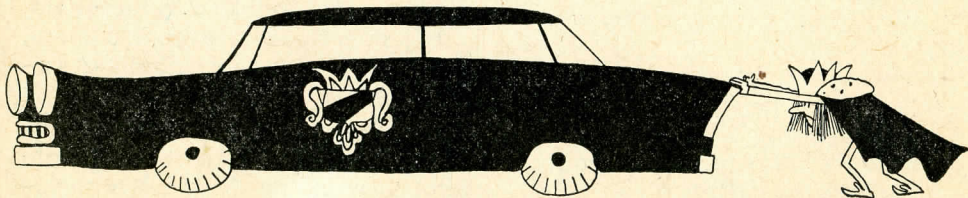
A tatínek, když se vrátí z práce,
sedne si za stůl, položí holou hlavu
do dlaní a přemýšlí. Žije už čtyřicet

let v městě. Po škole tam u nich vy-
studoval obchodní akademii a se-
známil se s maminkou. Když byla Ji-
řinka na cestě, tak se vzali. Jiřinka
nám umřela na zápal plic. Mám její
obrázek, jak leží v rakvi s rukama na
prsou, mezi obrázky svatých. Na hla-
vě má bílý věneček. Smrt a její tvář
se mi tak líbily, že jsem chtěl taky
umřít. Ale to mi bylo tenkrát pět let.

Někdy pozdě večer hraje tatínek
na housle. S dusítkem, aby nerušil
sousedy. Hraje písničky rodného kra-
je a usmívá se při tom. Připomíná če-
ledína tam kdesi z Českomoravské
vysočiny, který si hraje pro radost. Po
práci, po teplé večeri na zápraží.
Otec hraje slabounce a natřásá se
v rytmu. Jako by si vzpomínal na ně-
co veselého z mládí. Jako by si vzpo-
mínal na veselost mládí. Jako by
vzpomínal na život nás všech.

Někdy se mi zdá, že přišel na ně-
co nového, co dá do mého životopi-
su. Snad přišel na novou větu, která
osvětlí smysl mého života. Ale možná,
že na to zapomene, snad se mu to
všechno rozplyne v spoře ozářenou
stěnu kuchyně, s drobnými chrpový-
mi kvítky, kde se cítí nejšťastnější.

A já, zatím co táta hraje a usmívá
se, ležím s rukama za hlavou a pře-
mýšlím o tom, jak napsat životopis,
docela, ale docela jinak než děda
i otec.

ČERNOŠSKÝ PÁNBŮH A PÁNI IZRAELITI

ROARK BRADFORD

UKÁZKA Z DRAMATIZACE
JARMILY DROBNÉ
PRO DIVADLO E. F. BURIANA
ILUSTRACE HELENY
ZMATLÍKOVÉ PŘEVZATY
Z KNIŽNÍHO VYDÁNÍ

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Na scéně kravál a zmatek. Jeden lítá přes druhého, jeden spěchá, druhý skáče, třetí řve, čtvrtý zpívá, pátý tančí, dva se perou, jeden káže, zkrátka blázelec moderního života ve zkratce. A všichni svorně strkají do starého pána, který dostane každou chvíli šfouchanec nebo dloubanec, až ho dostrkají na rampu. Stejný osud má i jeho mladší průvodce.

PÁN BŮH (*překřikuje kravál, k publiku*)
To za starých časů byly docela jiné poměry. Na světě nebylo vůbec nic (*se scény všechno mizí, zůstane jen Pán a jeho průvodce*), poněvadž žádný svět ještě nebyl. A nikdy nebylo nic a každý den byla neděle.

GABRIEL A ty jsi, Hospodine, stál v pozadí a měl jsi každý den kázání od rána do večera. Ale od večera do rána jsme my, andělé, zpívali. (*Ozve se andělská hudba*)

PÁN BŮH Vyjímaje sobotu, to jsme všichni chodili jíst smažené ryby, Gabrieli.
GABRIEL A kaši!

PÁN BŮH A kaši! Tou kaši to vlastně všechno začalo. Jednou v sobotu jsme zase všichni jedli smažené ryby a kaši, vařenou z mléka a vajec, když vtom jsem snědl trochu té kaše a nějak mi nechutnala.

Tahle kaše není jak se patří. Je moc hustá a tuhá.

GABRIEL Je v ní ale hodně cukru a vajček a takových věcí, Pane.

PÁN BŮH To vím, ale tak se mi zdá, že by potřebovala do sebe trochu víc oblohy.

Obloha bylo tenkrát lepší jméno pro vodu, která pršela z oblaků na obloze, protože země ještě nebyla.

GABRIEL Obloha už nám došla, Pane, nemáme jí ve štoudu už ani kapku.

PÁN BŮH Nějak mi s tou oblohou plýtváte. Tak se mi zdá, že pokaždé, když přijdu na kaši, musím vám stvořit pořádný kus oblohy. Tentokrát jí asi budu muset stvořit tolik, aby vám vydržela při nejmenším aspoň měsíc, nebo aspoň všechny neděle v roce. Už mě to přestává bavit, dělat pořád zázraky, když je potřeba ždíbek té oblohy.

Co jsem měl dělat. Ten zázrak jsem musel udělat. Jinak bych ani nebyl Pán Bůh!

Budiž obloha! A když říkám: budiž obloha, chci říci, budiž velikánský kus oblohy.

Když už ten zázrak dělám, tak ať stojí zatol! *(Začne pršet)*

GABRIEL Ale, Hospodine, vždyť prší jako z konve. Už jsme všichni na kost. A vodu máme až ke kolenům!

ANDELSKÁ MAMINKA Mně se zdá, že udělám nejlíp, když seberu ty své cheru-

bínky, odvezu je domů a drobátko je osuším. Zuby jim cvakají, ještě by si překousli jazyk a nemohli tě, Hospodine, velebit.

PÁN BŮH Ale ne, to ne, nebudete přece trhat společnost kvůli tomu, že cherubíni trochu promokli. Já je zase osuším: Budiž slunce, aby osušilo tady ty cherubínky. Tak co, už jste spokojení?

GABRIEL Ale co s tou vodou, vždyť ji máme až po kolena?

PÁN BŮH Nejlepší bude, když vy, mužští, půjdete a začnete kopat příkopy a drenáže a trochu tu oblohu odvodníte.

GABRIEL To je báječný nápad, až na to, že...

PÁN BŮH Nechce se mu dělat.

GABRIEL ... že to nepůjde, protože nemáme tu vodu kam odvést.

PÁN BŮH Well. To je pravda. Myslím, že budu muset předvést další zázrak a stvořit místo, kam byste tu vodu odvedli.

Už to tak vypadá, že když začnu dělat zázraky, vždycky z toho vyjde něco, co k úplné dokonalosti potřebuje další zázrak.

Budiž země, aby zadržela oblohu!

No, a tak vznikla země. Obloha začala stékat na zem, na zemi začaly téct řeky a potoky a strouhy. Obloha byla odvodněna a na zemi zůstal ještě ohromný kus suché půdy.

GABRIEL A teď se podívej, co jsi udělal, Hospodine! Já vím, že mi do toho nic není a že se do toho nemám plést, neboť já se mám pořádkem jen cvičit v troubení na andělskou troubu, abych mohl zatroubit k soudnému dni. Ale někdo přece musí tu zem obdělávat. Přece víš zrov-

na tak dobře jako já, že sama se země obdělávat nebude.

PÁN BŮH Vidím, že budu muset předvést ještě jeden zázrak, abych měl někoho, kdo by mi tu zem obdělával. Z toho bláta budiž člověk! Jak se jmenuješ, človče?

ADAM Adam.

PÁN BŮH Jak se jmenuje tvá rodina?

ADAM Já, prosím, žádnou rodinu nemám.

PÁN BŮH To by se ovšem mělo změnit. Svobodní lidé pořád jen běhají za ženskejma, chodí pak ráno pozdě do práce a při práci nestojí za nic, protože jsou nevyspělí.

ADAM Já, prosím, za ženskejma neběhám, já se, prosím, o ženské vůbec nestarám, já totiž nevím, co to ženská je.

PÁN BŮH Tak?

Jenže kdo tomu má věřit.

Ty máš možná ještě čisté a nevinné srdce, copak o to, ale první hezká ženská, která se ti připlete do cesty, tě celého předělá.

A proto ho musím uspat!

Uсни, Adame!

GABRIEL Já vím, že mi do toho nic není, já se mám učit troubit a taky se pilně učím, ale co budeš dělat s tím žebrem, Pane?

PÁN BŮH Z toho žebra udělám ženskou a bude se jmenovat Eva!

ADAM Kdepak ses tu vzala, holka?

EVA Na tom nezáleží, kde jsem se tu vzala. Jsem tady a to stačí, ne?

PÁN BŮH To je tvoje žena, Adame, ty si jí vezmeš a založíte si domácnost.

ADAM Prosím ano, Pane. Jak si přeješ, Pane.

PÁN BŮH (*Gabrielovi*) Mám radost z toho páru prvních lidí. Jsou to takoví slušní lidé.

GABRIEL Jen aby byli taky poslušní. To není jako andělé!

PÁN BŮH Vždyť je můžeme vyzkoušet! Dobré jitro, paní Evo! Sbíráš moje jahody?

EVA Tak trochu, Hospodine, Adam je rád, zavařím mu je na zimu.

PÁN BŮH Jen si posluž. Černé jahody si můžeš sesbírat všechny a broskve taky i ringle a švestky taky, jestli je s Adamem rádi. Jen jednu věc bych si vyprosil. Jablka nechte na pokoji. Mám totiž zprávy, že jablek je letos málo a že se za ně bude dobře platit. Sbírejte si, co chcete, jen na jablka mi nesahejte.

EVA Ano, Hospodine! Děkuji ti, Hospodine!

Já je stejně nerada.

PÁN BŮH A teď na ni, Gabrieli, pošli hada!

EVA Podívejme se na tu potvoru! Jen počkej, prásknu do tebe a tu tvou palici ti rozbiju.

PÁN BŮH Teď hodí po hadovi kamenem a treťi moji jablona! A s jabloně spadne jablko. A teď se podíváme, co Eva udělá.

EVA A hrome! Podívejme se, jabko! Já je srazit nechtěla, ale když už spadlo, zpátky je na jabloně pověsit nemůžu. A když je nechám ležet, přijdou prasata a sežerou je. A ono je tak pěkné, červeňoučké, že je ho pro prasata škoda. (*Kousne do jablka*)

GABRIEL No, prosím!

EVA Brr, za moc nestojí. Adame, Adame, něco pro tebe mám! Podívej, jabličko!

ADAM Já jabka nerad, holka! Proč mi ne nabídněš něco lepšího?

EVA Už delší dobu pozoruju, že ty vůbec nikdy nic nerad, co ti dám já. Ty si to vždycky musíš dlouho rozmejšlet, než něco rád.

ADAM Ale jdi, drahoušku, přece nebudeš plakat! Vždyť já jen tak špásoval. Tak mi dej ukousnout!

EVA A zrovna ne! Ty jsi hrubý a sprostý, když chceš vědět, jaký jsi. Týráš mě, protože já jsem jen ubohá, malá, slabá ženská a ty jsi velký silný muž. Ani na šaty jsi mi ještě nekoupil a jak už jsme spolu dlouho! Nedostaneš nic!

ADAM Ale, miláčku, takhle nesmíš mluvit, to se přece nedělá, blázinku! Já jsem to přece nemyslel doopravdy. Dej mi ukousnout kousek jablka a já ti na ty šaty koupím, když po nich tak toužíš. (*Začne jíst jablko*)

PÁN BŮH Tak takhle dodržujete můj zákaz! Gabrieli!

GABRIEL Už můžu zatroubit?

PÁN BŮH Ne, kvůli jedné neposlušné ženské nebudu svolávat poslední soud. Adame, vraťš mi toho osla, co jsem ti půjčil, ruším s tebou kontrakt. Přece si nevezmu do služby člověka, který mi chodí na jablka! Gabrieli, vyžeň je oba z ráje mečem plamenným. Ať si jdou, kam chtějí, já je v ráji nechci. Až budu přístě chtít stvořit ženskou, nesmím jít na to tak zprudka!

(*Hudba, při níž jsou Adam a Eva vyháněni z ráje*)

GABRIEL Přece jen jsem měl zatroubit, Pane. Ti lidé tě budou zlobit pořád. Vždyť je jich pořád víc a víc. Adam a Eva už mají dva syny, Kaina a Abela.

PÁN BŮH Well, to je dobře, to jsem chtěl. Země se přece musí zalidnit!

GABRIEL Jenže ti kluci se spolu od malička hádají a perou a vůbec je to s nimi velice těžké. Adam je musí každou chvíli rovnat páskem! Jen si je poslechni! PÁN BŮH Abel leží pod stromem a Kain oře, tak co ?

ABEL Haló, Kaine, jak ti jde ta nádenična?

KAIN Ty udělalš nejlíp, když si budeš hledět svého, jako já si hledím svého.

ABEL Já se bojím jít na horké slunce. Mohlo by mi spálit mozek. To se rozumí, tobě se nic takového stát nemůže, protože ty žádný mozek nemáš.

KAIN Nejlip udělalš, když vodprejskneš. Já si tě nevšímám, tak mi dej taky pokoj. Jenže ty si toho nedoveđeš vážit. A nepřestaneš se svými šprťouchlaty, až mě popadne vztek a já tě z toho kopce pošenu svinským krokem.

ABEL Ach, ty svatá prostoto! Co uděláš, až tě přijde Satan nabrat na rohy? Zaženu ho motykou a budu po něm házet brambory.

Hospodine, Hospodine!

Hallelujá, hallelujá!

KAIN *(hodí po Abelovi kámen, trefí ho do hlavy a je po Abelovi)*

PÁN BŮH Kaine, Kaine, podívej se, co jsi tu udělal Abelovi!

GABRIEL S Abelem je ámen.

KAIN Já Abela nehldám. Já si hleděl svého byznisu a on si mne dobíral a dělal si ze mne šprťouchlata. A tak jsem se dopálil a flák jsem ho kamenem, a jestli jsem ho netrefil, je to olrajt, a jestli jsem ho trefil, taky olrajt.

PÁN BŮH All right, ale šerif tě bude muset sebrat.

KAIN Jaká pomoc, proč si ze mne dělal

blázny? Já jsem oral a hleděl si svého a jeho jsem si nevšímál. Hodil bych po každém, kdo by si ze mne dělal blázny. Ať by to byl černocho nebo bělocho.

PÁN BŮH Vždyť já ti nic nevyčítám. Neříkám, že nemáš pravdu, ale neříkám také, že máš pravdu. Rozumíš mi? Ale jednu věc ti říkám: být na tvém místě a vědět, jaký metr je náš nový soudce, popad bych klobouk a koukal, kde nechal tesař ve světě díru. A nezastavil bych se, dokud bych nebyl ze zdejšího okresu venku. A až bych byl z okresu venku, koukal bych se oženit a usadit někde a zalidňovat trochu zem a vychovávat sebe i rodinu a na Abela bych hleděl zapomenout.

GABRIEL Ale, Hospodine, vždyť to byl první kriminální případ v lidských dějinách. Přece to nemůžeš jen tak přejít. To zrovna volá po zatroubení!

PÁN BŮH Gabrieli, buď přece trochu velkorysý! Však on se Kain usadí. Člověka nic tak neuklidní, jako když se ožení a má hodně moc dětí a musí je živit, tak má pořád co dělat a na dlouhou chvíli nemá čas. Tak co, Kaine, poslechl jsi mě?

KAIN Ano, Hospodine. Jel jsem čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až jsem se zastavil v okresu Nód.

PÁN BŮH Well, Kaine, a proč ses tu zastavil?

KAIN Chci se tu usadit a vychovat si pár dětí.

PÁN BŮH Tak dělej, na co čekáš?

KAIN Čekám, až tady půjde nějaká ženská, abych se s ní oženil, jak jsi mi to poradil, Hospodine.

GABRIEL *(se dá do smíchu)* To si počká,

kromě Evy na světě žádná jiná ženská není, a ta je přece vdaná!
PÁN BŮH Gabrieli! Co je na tom k smíchu!

GABRIEL No, že se může oženit leda tak s nějakou opicí!

PÁN BŮH Kdyby ses raději učil troubit a nepletl se do toho, čemu nerozumíš!

OPICE *(na stromě)*

Dělala jsem co jsem mohla, nechci se už vrátit k vám, jiného si pána najdu, vy si tu zůstaňte sám!

KAIN How do you do, spanilá dívko. Kudypak se dostanu do města?

OPICE Co chceš dělat ve městě, ty venkovánku neotesaný. Ty chceš se mnou flírtovat! Tak se mi zdá, že za nynějších časů nemůže mladé děvče ani vylézt na strom, aby si na ně mužští nedovolovali.

KAIN Vždyť já si ještě nedovoluji.

OPICE Vědět, že si některý drzý mužský chce na mě dovolovat, zavolala bych policajta a ten by mu už ukázal, kudy se jde na nejbližší police station.

KAIN Podívej se, miláčku, nemám kdy si s tebou hrát. Něco se tě zeptám a radím ti radši hned, abys mi dala pořádnou odpověď. Jinak bych si tě musel přehnout přes koleno a naplácat ti, jak se sluší a patří.

OPICE *(sklouzne se stromu a sedne si vedle Kaina)* Vsadila bych se, že máš velkou sílu a že bys dovedl děvčeti natlouct. Ty jsi asi moc zlý, když tě po padné vztek!

KAIN Copak o to, sílu já mám, já mám, pane, svaly, ale zlý nejsem.

OPICE Ale máš takové zlé oči! Že ty jsi na ženské hrubý!

KAIN To zas ne, to bys mi křivdila. Já bych nedovedl ženské namlátit, pokud by mě nedopálila.

OPICE Tak já tě nebudu dopalovat, svalovče!

KAIN *(Pánu Bohu)* Všechno jsem splnil. Dali jsme se oddat a založili si velkou rodinu.

PÁN BŮH Tak je to v pořádku. *(K úplně zkoprnělému Gabrieli)*

A nebylo by k tomu došlo, kdybych neměl ten nápad — s tou opicí. Země se začala krásně zalidňovat a čím víc bylo lidí...

GABRIEL ...tím víc bylo i prostopášností. Já vím, že se do toho nemám plést a že se mám věnovat troubení na andělskou troubu, ale nezdá se ti, Pane, že už je toho trochu moc? Vždyť čím jsou ti

lidé prostopášnější, tím víc mají dětí, ještě prostopášnějších. Na světě je už taková tlačence, že se pomalu nedá projt. A těch lehkomyšlností a ničemyšlností. Prosim, například tady!

1. KLUK *(pere se s druhým klukem)* Já už tě odnaučím fixlovat!

GABRIEL A to je neděle!

2. KLUK To není pravda, já jsem nefixloval. *(Obrátí se na Pána Boha)* Vidíte, šéfe, že jsem nefixloval?

PÁN BŮH Ty podle všeho nevíš, s kým mluvíš, vid', chlapečku?

2. KLUK To se vr, že ne.

PÁN BŮH Musíš říct „nikoliv, pane“, když se mnou mluvíš, poněvadž já jsem Pán Bůh. A amen, amen, pravil jsem vám: Nebudete cvrkatí kuličky! A vy tady zatím hrajete kuličky, ačkoliv je dnes den Páně a měli byste být v kostele.

2. KLUK Vy nejste můj táta a proto se mi neplette do mého byznisu. Já si můžu v neděli dělat co chci a ve všední den taky.

GABRIEL No, prosím! Nebo tady!

HOLKA *(sedí na pařezu a hraje na tahací harmoniku)*

Nemám dnes žádnou náladu
chce se mi tancovat blues...

PÁN BŮH Ale, děvče, pročpak nepřestaneš zpívat tu odhrnovačku? Proč si nezačpíváš raději nějakou nábožnou? Nevíš, že je neděle?

HOLKA

Mejdlo a kartáč, mejdlo a kartáč
pro balíka, který přišel k nám na táč,
seno a řezanka, seno a řezanka
pro našeho venkovánka.

PÁN BŮH Well, no tohle! Ale podívej, Gabrieli, tady už lidé nechali neřestí a dali se na modlení, vidíš! *(Poslouchá u klubka kluků, kteří klečí na zemi)*

1. KLUK Pane Bože...

PÁN BŮH Vidíš, Gabrieli!

1. KLUK ...a teď ať přijde šestka! Hergot! Pětka a zase pětka! Taky je to dobré! To z vás žádný nepřetrumí!

GABRIEL *(škodolibě)* Ti syčáci hrajou v kostky!

PÁN BŮH Hráti kostky v neděli! To už přestává všechno! Ale počkej! Jdu a všechno řeknu mámě! Ta ti zahraje! *(Zabouchá na dveře)*

MUŽSKÝ HLAS Kdo je tam?

PÁN BŮH Na tom nesejde, kdo je tady, otevři!

MUŽSKÝ HLAS Máte zatykač? Bez zatykače nikoho nepustím!

PÁN BŮH Well, řekněte jenom paní Ruckerové, aby vyšla přede dveře. Chci jí

říct, že její syn hraje támhle v příkopě v kostky, a k tomu ještě v neděli!

MUŽSKÝ HLAS Paní Ruckerová už tu není, utekla včera s jedním železničářem.

PÁN BŮH Tak zavolejte Ruckera!

MUŽSKÝ HLAS To taky nejde. Rucker je ožralý do němoty a leží pod stolem. Pije už od rána. Já jsem jediný střízlivý člověk ve stavení, poněvadž jsem se včera napil té nové kořalky a spálil jsem si chřtán tak, že dnes nemůžu vůbec pít.

GABRIEL Tak co tomu říkáš, Pane. Já vím, že mi do toho nic není, že se mám... ale lidstvo, kterým jsi zalidnil svět, za nic nestojí. Měl bys je všechny vyhladit a zalidnit svět samými anděly.

PÁN BŮH Andělé jsou all right na zpívání a hraní a na lítání sem a tam — jenže na práci mají obě ruce levé. Například tuhle Gabriel, jen vytáhnou paty, ne, aby se staral místo mne o to, aby to v nebi klapalo, zaleze někam do kouta a začne troubit škály. Kdepak, myslím, že s anděly si na světě nic začínat nebudu. To by asi nešlo. Vy, lidé, jste pro ten svět konec konců přece jen nejlepší. Jen kdybyste tak děsně nehřešili. Já zkrátka a dobře nemohu tu vaši hříšnost vystát.

GABRIEL Hospodine, nejlepší bude, když zatroubím, teď přišel ten pravý čas!

PÁN BŮH Ne, ještě ne! Snad to půjde ještě jinak.

NOE Dobrý den, bratře! Marně jsem se po tobě ohlížel dnes ráno v kostele.

PÁN BŮH (*zkouší ho*) Já nemám čas chodit do kostela, já musím pracovat.

NOE Oh, yes, dnešního času říká kdekdo, že nemá čas chodit do kostela. Tak se

mi zdá, že čím víc lidem kážu, tím méně času mají chodit do kostela. Už pomalu nebudu mít dost lidí, kteří by mi zpívali na kůru. Aby člověk současně kázal a hrál na varhany a ještě k tomu zpíval ve sboru bas.

PÁN BŮH Fakticky?

NOE Yesser. Kdekdo má plné ruce práce s radovánkami a hřešením a s podobnými věcmi. Ale počkejte, vy prostopášníci! Až archanděl Gabriel zatroubí na troubu k poslednímu soudu...

GABRIEL A pěkně zatroubí, jen aby už to bylo!

NOE ... budete mít v pekle až moc času. Budete hekat a škemrat, aby vás pustili do kostela. Ale Pán Bůh vás nebude ani poslouchat. Teď, to se rozumí, nevíte roupama, co dělat, ale až Gabriel zatroubí...

GABRIEL (*vzdychne blaženě*)

NOE ... potom bude pánem Hospodin.

PÁN BŮH Bratře Noeme, ty nevíš, kdo jsem, víš, že to nevíš?

NOE Počkej, podle obličeje bych tě měl znát, jsi mi nějak povědomý. Ale na jméno si ne a ne vzpomenout. Ale na tom nezáleží, jak se jmenuješ — pojď se mnou k nám. Stará dnes zabila dvě kuřata a až se najíme a trochu si odpočineme, půjdeš se mnou dnes večer na kázání.

PÁN BŮH No, proč ne. A říkáš, že zpíváš v kostele bas?

NOE Kapánek se o to pokouším. Nemám zrovna moc pěkný hlas, trochu mi přeskakuje, ale...

PÁN BŮH Já jsem kdysi zpíval bas dost obtojně,

GABRIEL (*sleduje je zdálky*)

NOE Tohle je můj dům. Tohle je má žena, tohle jsou moji synové Chám, Sem a Jafet a tohle jsou ta kuřata (*Dáť se do jídla*)

PÁN BŮH Bratře Noeme, mně se zdá, že začíná pršet.

NOE To je možné, protože mě bolí kuřá oka. Jen si zuj boty a pohov si.

PÁN BŮH Copak děláváš, bratře Noeme, když začne pršet?

NOE Větším dílem si myslím: I jen ať prší a čekám, až přestane.

PÁN BŮH Dejmu tomu, že by přšelo čtyřicet dní a čtyřicet nocí za sebou.

NOE Mně je to jedno. Předně za prvé, žádný déšť nemůže trvat tak dlouho, le-da by ho poslal Pán Bůh. A za druhé, já se držím Pána Boha, a ten se o mne postará, až začne dělat takové špásy s počasím.

PÁN BŮH Ty tedy myslíš, že se Pán Bůh o tebe postará?

NOE Já nemyslím nic, já to vím. Dělá-m pro Pána Boha, co mohu, a nic víc Hos-podin od lidí nežadá. Nedělám toho moc, ale je to to nejlepších, co mohu udělat.

PÁN BŮH (*sáhne pod kabát a vytáhne svou korunu. Posadí si ji na hlavu*) Tak, a teď víš, kdo já jsem!

NOE (*padne na kolena*) Hospodine! Zde jsem, Hospodine! Za moc nestojím, ale dělám, co mohu.

PÁN BŮH Noeme! Bude pršet čtyřicet dní a čtyřicet nocí. A utopí se všichni hříšníci, co jich žije na zemi. To znamená skoro každý, kromě tebe a tvé rodiny. A ty teď půjdeš a postavíš si na suché zemi archu, tak velikou, aby se do ní vešel pár mezků a pár krav a pá-rek slonů a párek hadů a vůbec po dvou ze všeho, co chodí a plaví se, co plave a lítá. A raději ji udělej ještě větší, aby se tam vešly zásoby jídla, protože podle toho, co mám za lubem, nebudeš moci poslat pro potraviny k hokynářům, až začne pršet.

NOE A hady taky, Hospodine?

PÁN BŮH Hady taky.

NOE A co když některý ten had někoho štípně?

PÁN BŮH Na to jsem nepomyslel. To snad abys tam hady nebral?

NOE Copak o to, já se hadů nebojím, jen když budu mít po ruce soudek whisky.

PÁN BŮH No, já na whisky moc nedržím, ale při hadím uštknutí přijde někdy whisky vhod.

NOE A při vhlkém a deštivém počasí taky. Mám reuma a to mě ukrutně trápí, když nemám po ruce kapku silné kořalky.

PÁN BŮH Well, to tedy uděláš dobře, když si vezmeš soudek whisky na palubu.

NOE Dva soudky budou lepší. Loď bude mít aspoň lepší rovnováhu. Když postavím na jednu stranu soudek whisky a na druhou nepostavím nic, loď se nám převrhne! Loď přece musí být dobře vybalancovaná, Hospodine.

PÁN BŮH Jeden soudek, už jsem řekl! Můžeš ho postavit doprostřed paluby. Soudek whisky je na čtyřicet dní a na čtyřicet nocí dost pro každého. Řekl jsem jeden soudek a basta!

NOE Ano, Hospodine, jeden soudek!

Hudba

Pán Bůh s Gabrielem přihlíží.

NOE Hej, Cháme, všechno je připraveno?

CHÁM All right, tati, všechno je hotovo!

PÁN BŮH Gabrieli, teď to začne! (*Dá pokyn — začne pršet*)

NOE Se mi zdá, že začalo krápat. Tenhle déšť nevěští nic dobrého pro mé reuma. Snad abych si přihnul raději trochu whisky, než mě to popadne.

GABRIEL Jedeš od toho soudku!

NOE Až mě popadnou reuma, pak už bude pozdě! Kdopak by potom kormidloval? Moje žena tomu rozumí jako koza petrželi a na ty moje děti není žádný spoleh. Mohlo by se stát, že než bychom mrkli jedním okem, narazili bychom v té potopě na mělčinu a to by bylo zle. (*Přihne si ze soudku. Na palubu přicházejí dva brejlovci*) Pro pět ran do hlavy! Ty potvory vylezly z podpalubí. Jestli po mě některá z nich skočí a zakousne se do mne, bude ze mne mrtvola, než doběhnu k soudku s whiskou. To abych raději — (*Přihne si. Na palubu vcházejí dva královští chřestýši*) Jen pomalu, prosím, jen pomalu, páni plavcové, na všechny se dostane. Jen račte okamžiček posečkat, já trochu odstoupím, než se na mne vrhnou. (*Íde k soudku a znovu si přihne. Na palubu vcházejí dvě kobry pížmové*) Už vidím, že jsem se postavil od toho soudku moc daleko. (*Sedne si k soudku, pořádně se napije a padne*)

GABRIEL Pane Bože, to je kazatel! Pod obraz boží!

(*Bouře a déšť*)

PANÍ NOEMOVÁ: Vstávej, mazavko jeden! *(Klepne ho válečkem na nuddle)*

NOE Na palubu nikoho nepouštět! Nejdřív se musí pustit do vody všichni plazové!

PANÍ NOEMOVÁ *(klepne ho válečkem ještě jednou)*

NOE *(probudí se)*

PANÍ NOEMOVÁ To jsem věděla, že tě válečkem přivedu k sobě, mazavko bezednej! Začne mi tady řvát něco o plazech! Zatím co my se tady potácíme v bouři uprostřed potopy světa, on se celou cestu drží soudku s whisky. Kolikrát jsem ti už říkala, abys té kořalky nechal.

GABRIEL Tady to vidíš, Hospodine. A to je ten nejlepší, kterého jsi zachránil.

(Bouře a déšť)

JAfet Pozor! Před námi je mělčina!

NOE Cháme, přines mi olovnici, ať změříme hloubku!

CHÁM Já nemůžu tati. Provaz s olovnicí je v podpalubí mezi zvířaty. A maminka mi říkala, že nesmím chodit mezi zvířata, že prej od nich nosím domů blechy.

PANÍ NOEMOVÁ Nic takového jsem neřekla! Řekla jsem ti jen, že jestli tě ještě jednou uvidím hrát si s tím tchořem, hodím tě přes palubu do potopy světa. Celá pasažérská paluba je zamořená od té doby, co jsi tam toho smradocha přivedl.

(Náraz, všichni upadnou)

NOE Teď už nic měřit nebudem. Přistáli jsme. Seme, přestaň přikládat a vypust páru z kotle. Jafete, podej sem holubi-

ci. Cháme, ten soudek s whisky přines bliž ke mně, protože se o mne zase pokouší reuma!

PÁN BŮH Noeme, Noeme!

CHÁM Přestalo pršet!

PÁN BŮH Tak co, byl to pořádný deštíček nebo nebyl?

NOE To bych řek, Hospodine, to byl prima deštík, jak má být.

CHÁM: Prosím, vždyť on vůbec o ničem neví, Hospodine. On ani neví, jestli přišlo nebo padal sníh. Vždyť celou tu dobu ležel u soudku s whisky a byl opilý jako sova pálená.

NOE Krucinál, co si to dovoluješ, spratku jeden nevychovaná!

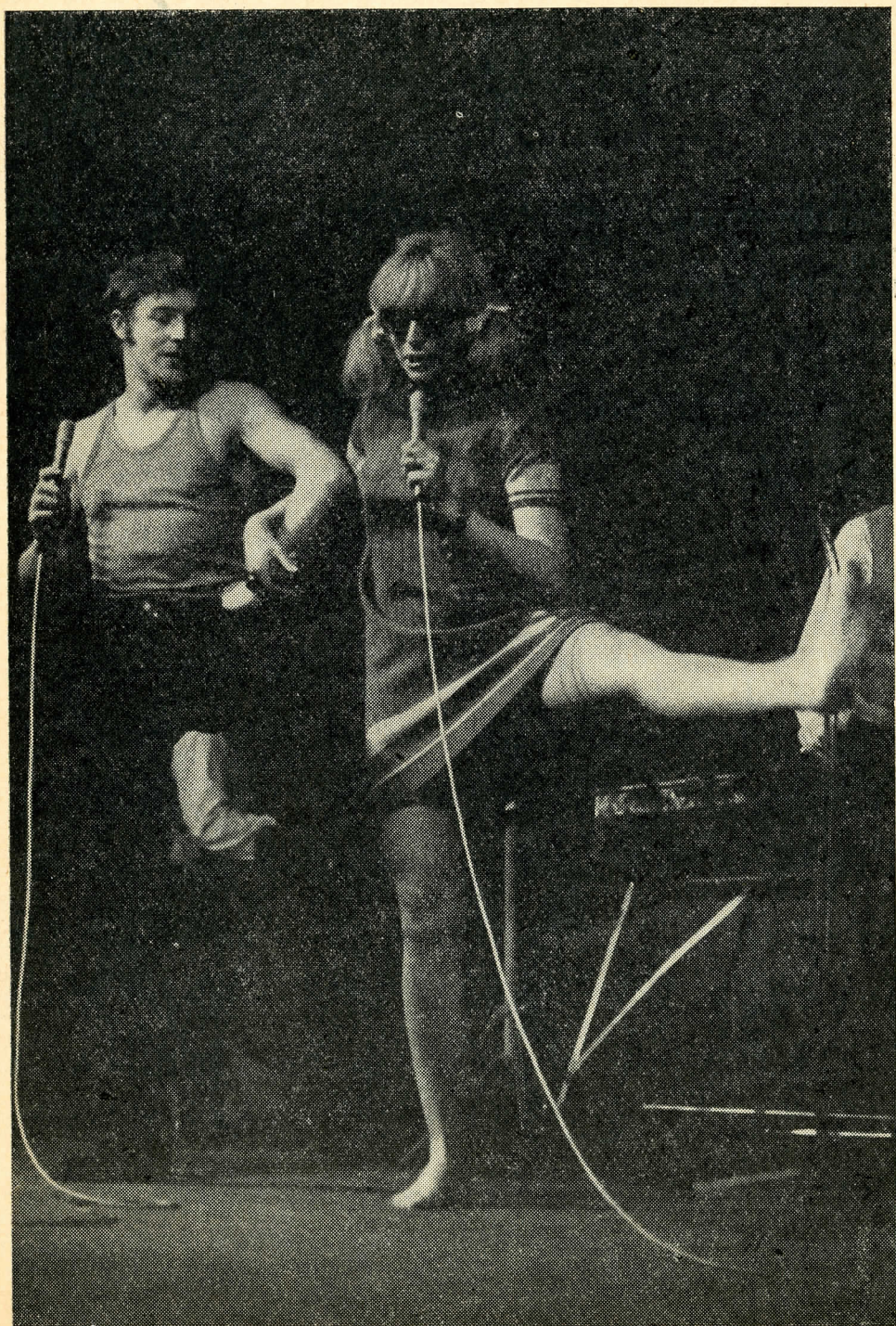
PANÍ NOEMOVÁ Ale, Noeme, nestydíš se, takhle nadávat před Pánem Bohem? GABRIEL To je pravda, to by zrovna nemusel!

PÁN BŮH To je all right, paní Noemová. To už je přece takový přírodní zákon, že každý pořádný lovní kapitán, když se rozzlobí, tak nadává.

Dobré nadávání — když to jako člověk přitom myslí dobře — si poslechnu docela rád. Co se mi ale nelíbí, je špatné nadávání — to jako když to člověk přitom myslí špatně, a *(s pohledem na Gabriela)* taky nemám rád, když někdo vidí jenom to, co je špatné, ale k tomu, co je dobré, je úplně slepý.

A teď, Noe, seber svou ženu a své syny a všechna zvířata, vystup z archy a začni zase zalidňovat svět! Protože vy, lidé, jste pro ten svět, konec konců, přece jen nejlepší.

Hudba

HUDBA:
 KAREL SVOBODA
 TEXT:
 ROSTISLAV ČERNÝ

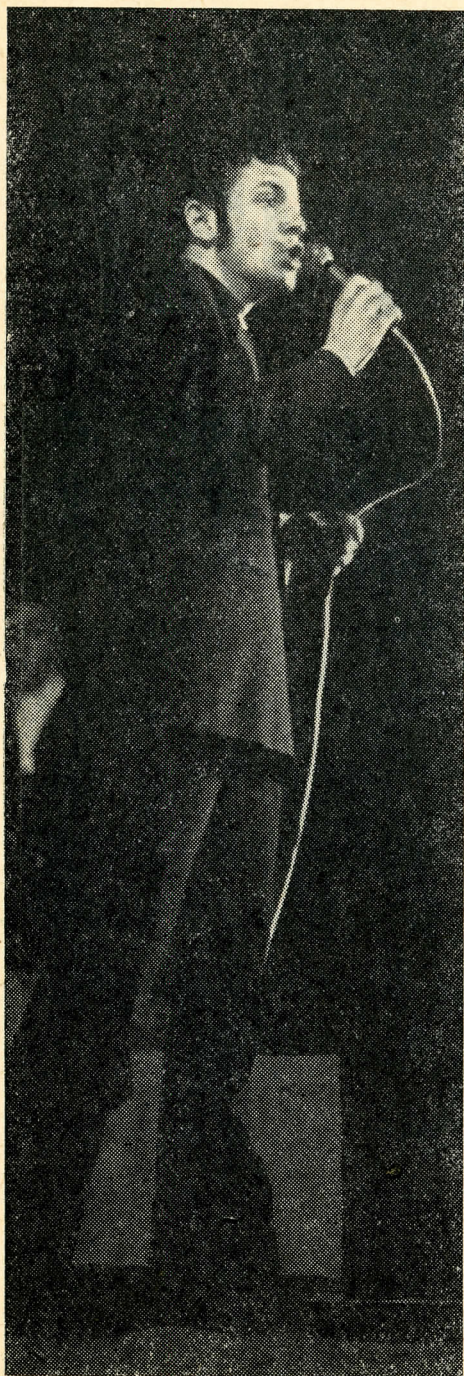
12

PETR SPÁLENÝ

FOTO JASANSKY

„Měl jsem to štěstí, že mě mezi sebe vzali někdejší Hipps (nyní Apollobeat), jinak bych asi nikdy nezačal zpívat, což by možná někomu udělalo radost, ale sám bych byl o mnoho připraven“ – říká Petr Spálený o svých začátcích. K tomu si dovoluji dodat jménem těch, kteří si oblíbili jeho hlas, kupují jeho desky a zaplavují zpěváka, jenž je nesporně objevem roku, každý měsíc třemi sty žádostmi o fotografii, že o mnoho připraven by nezůstal jen on.

NARODIL SE 22. 3. 1944 v Praze. S hudbou se seznámil pod klavírem – to není omyl, bylo to prostě jeho nejoblíbenější místo, kde naslouchal matčinu hraní. Sám ZAČÍNAL jako bubeník v dixielandu a v prvních, dnes již legendárních rock'n'rollových skupinách. Chvilí hrál se Zdeňkem Rytířem a Láďou Kleinem v souboru Crossfire a na nějaký čas zasedl za bicí v pověstné skupině Hell's Devils. PO VYUČENÍ na knihaře odešel na vojnu, kde se uplatnil jako flétnista a bubeník. Když se Petr vrátil do civilu, přizval ho jeho bratr Jan ke spolupráci ve své skupině HIPPS.

První pěvecké vystoupení Petra Spáleného se konalo přesně o Silvestra 1965 – lidé se prý tehdy nenechali vyrušit od jídla! PRVNÍ ÚSPĚCH se dostavil v pořadu divadla Rokoko „Chance pro vás“, kde Petr zpíval za doprovodu Hipps v anglickém jazyce Pretty Flamingo, Put the Blame on Me a Raining in My Heart a přesvědčil se, že styl skupiny je přístupný i širšímu okruhu posluchačů. V loňském roce se již Hipps stali profesionální a všeobecně uznávanou skupinou pražského beatového centra Olympicu. Kapela totiž vyplnila mezeru v naší beatové hudbě především používáním dechových nástrojů a do jisté míry návratem ke klasickému rockovému pojetí, kterému ideálně vyhovuje Petrův vo-

kální projev, hlasové zabarvení i frázování. Proto se v repertoáru skupiny objevily i starší skladby typu Multiplication nebo Tell Laura I Love Her, která vychází na desce pod názvem Když dozrálo víno. Další kroky Petrovy kariéry určil Jiří Štáidl, který hledal nového ZPĚVÁKA PRO DIVADLO APOLLO a nakonec angažoval celou skupinu. Hipps – již pod jménem Apollobeat – zde dostali do vínku dokonalou aparaturu a především možnost dále svobodně rozvíjet svůj styl. Následovala vystoupení v pořadu Apollo představuje, první „oficiální“ hit PLAKALO BEJBY, který se po úspěchu v Houpačce objevil i v Top Ten Supraphonu, další nahrávky (včetně duetu s Yvonne Přenosilovou v Bonově a Štáidlově písni Zlý znamení), televizní debut a hostování v Maďarsku. Co soudí Petr Spálený O SVÉ PŘÍSLUŠNOSTI KE SKUPINĚ APOLLOBEAT? „Myslím si, že pro zpěváka je vůbec nejlepší, když patří do kapely, kde jde všem o jednu věc, kde každý ví, co může od svého kolegy očekávat. Vím, že můj bratr, který vede skupinu, je pedant a výborný muzikant, že Vašek Matoušek na klavíru je poctivec, který chce vždy dát ze sebe všechno, totéž platí o varhaníku Vladimíru Bárovi a bubeníku Pavlu Léblovi, zatímco baskytarista Honza – také poctivec – se sám nejvíce baví, když sáhne vedle. A konečně melofonista Pavel Krejča, který složil mj. píseň Plakalo bejby, je mým

nejlepším přítelem, i když jsem ho už několik dní neviděl, neboť chodí za holkama.“

Z HUDEBNÍCH PROUDŮ dává Petr Spálený přednost rhythm-and-blues („avšak v originále, od lidí, pro které to není právě móda“) a staré vážné hudbě. Jeho NEJOBLÍBENĚJŠÍMI ZPĚVÁKY jsou Pavel Bobek („je pro mě hlavně typem inteligentního zpěváka, který ví, co a jak zpívá – vůbec mi nevadí, že se přiklání spíše k staršímu repertoáru“) a Karel Gott, ze zahraničních Tom Jones, Georgie Fame a mnoho černošských interpretů. Z NAŠICH SKUPIN FANDÍ Matorům, z cizích má rád Lovin' Spoonful, Kinks, Mama's and the Papa's, Byrds, Beatles a jiné. Libozvučně znějící dvojici oblíbených skladatelů jsou Bach a Bacharach, zatímco mezi textaři věnuje Petr svou přízeň Dylanovi, Johnu Sebastianovi (ze skupiny Lovin' Spoonful) a našim Jiřímu Štáidlovi a Rostislavu Černému. Oblíbený básník: Morgenstern. A ještě jedno „nej“ a zároveň doporučení labužníkům: Živaňská pečeně ve Františkánském sklípku v Bratislavě. S výjimkou dnů hodování v onom podniku platí k Petrově výšce 163 cm váha 52 kg. A nakonec ne právě příjemná otázka na Petrovo největší ŽIVOTNÍ PŘÁNÍ: „O tom se těžko mluví, ale chtěl bych, aby alespoň pár lidí mělo radost z toho samého, co těší mě – aby jim bylo hezky, když něco dobře zazpívám.“

JAROMÍR TŮMA

N EJOBLÍBENĚJŠÍ VERŠE EJOBLÍBENĚJŠÍCH ZPĚVÁKŮ

Christian Morgenstern

Dva oslové

*Osel v teskném zadumání
pravil jednou ke své paní:*

*Hloupostí div nebučíme.
Pojď, rázem to ukončíme!*

*Taková však je už doba:
šťastně žijí dál. A oba.*

Přeložil Josef Hiršal

Pes hodný svého velitele

ex: Vlast. Rada a Jar. Žák,
Z tajností žižkovského podsvětí

Marně číhali fotografové a filmaři u všech východů na muže v kostkované čepici, provázeného zázračným skotským teriérem. Jejich bdělým zrakům a čočkám ovšem snadno unikl tlustý pán v bobřím kožichu, vedoucí na řemenu posupně se tvářícího buldoka.

Zajisté skvělá to souhra mezi pánem a jeho zázračným psem! Věru, byl-li Franta Bidlo mužem, jemuž k vypátrání zločince stačila hlavička sirky, kousek knoflíku, nebo dokonce fotografie pachatele pořízená amatérem začátečníkem, byl Clifton psem hodným svého velitele.

Pocházel ze starobylého rodu žižkovských teriérů. Jeho rodiče se významenali za Veliké revoluce, vnika-jíce do nejdolehlejších žižkovských uliček s košíkem plným kyselých okurek a slanečků na krku a jimi křísili k životu ležící tu úplně zmožené bojovníky. Clifton, přes jistý odpor svých rodičů, specializoval se na detektivní dráhu a jeho zázračná kariéra zaplašila veškery pochybnosti o jeho neobyčejných schopnostech v tomto oboru.

Začal tím, že hlídal policistům na strážnici svačinu, a v krátké době, vy-

střídáv několik méně význačných detektivů, dosáhl vrcholu svých tužeb a stal se tělesným psem Franty Bidla, žižkovského Holmesa.

Oba, pán i pes, doplňovali se vsutku znamenitě. Bankér a jeho nevrlý buldok se mohli v několika vteřinách změnit v elegantní dvojici dandyho s překrásným airdálem, proflakující se v pasáži Lucerny; o hodinu později mohli spatřit na rohu špinavé uličky zuboženého, od narození slepého stařečka, prodávajícího po hospodách sirky a vedeného odřeným, až na kost vyhladovělým ovčáckým psem, a za chvíli jsi zase

vrazil do mrzuté staré panny v bizarním klobouku, nesoucí na ruce štěkající, odporně chlupatou kuličku, aniž tě ve snu napadlo, žeš potkal čtyřikrát Frantu Bidla s jeho pomocníkem Cliftonem, kteří právě řešili záhadu nějakého zločinu.

Nejraději však pracovali oba samostatně, hrajíce si při tom báječně do ruky. Tak dovedl Clifton podle potřeby poplašit koně, vylekat starou dámu, rozbrečet dítě v kočárku nebo vyvolat řádnou psí rvačku, aby jeho pán v nastalém zmatku a shonu mohl konat své detektivní pozorování.

Rozhovor

*Líbal jsi mne na čelo či ústa,
nevím
- zaslechla jsem jenom sladký hlas
a tma hustá
obklopila úžas polekaných řas.*

*Na čelo jsem políbil tě v spěchu,
neboť omámila mě
vůně tvého proudícího dechu,
ale nevím*

*- zaslechl jsem jenom sladký hlas
a tma hustá
obklopila úžas polekaných řas,
líbalas mne na čelo či ústa?*

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

HRADEC KRÁLOVÉ

MELANCHOLICKÉ BLUES

HUDBA: FRANTIŠEK BARTA / TEXT: PAVEL GRYM

ZPIVÁ YVONA HÁLOVÁ

Slowly
Fmi Bb Fmi Bb Fmi Bb Fmi Bb

1. Me-lan-cholické blues, to zpívám o vás, pane,
2. Me-lan-cholické blues, to zpívám pro vás, pane,

Fmi Bb Fmi Bb Fmi Double Time Fmi

i když je o-tře-pa-né, ří-kám ti: jen to zkus,
zradil jste slovo da-né, neznal jste zkrátka vkus,

Fmi Fmi Fmi Fmi Cmi

já ne-jsem žád-ná dá-ma, snad po-ra-dím si
ne-bu-du z-mos-tu ská-kat, to byl by hlou-pý

Cmi Fmi Bb Db Ab

sa-ma, já za-po-mně-la do-ce-la, že někdo mů-že lhát a
ná-pad, já snad mám k tomu na-dá-ní, a pevnou ví-ru mám, že

C7 Bb Ebmi7 C

vě-řit jsem vám ne-mě-la, že ne-ní proč se bát
pře-ži-ju i zkla-má-ní, vy bu-de-te však sám

Bb C Bb C7 Bb

- a teď jen k vů-li vám - zpí - vám, - zpí -
- a pro-to je - nom vám - zpí - vám, - zpí -

C7 Fmi Bbmi7 C7

vám -
vám -

Half Time

své melan-cholické blues.

Fmi rit. Bb Fmi

Half Time

své melancholické blu - es

HRADEC KRÁLOVÉ

UŽ SE TMÍ

HUDBA: FRANTIŠEK BARTA / TEXT: PAVEL SVOBODA
ZPÍVÁ JAN HRUBEŠ

Moderato

Tmí, - už se tmí, ty si mne nevší - máš. Tmí, - už se
tmí a ty mně nezpí-váš tu píseň, kterou nám letní vody berou až
k moři, které všechny písně přezpí- vá. - Tmí, - už se tmí - i mo-
je na-dě- je. Tmí, - už se tmí a nebe prázdné
je, i hvězdy nemohly se dí- vat na to, že mi nechceš zpívat
o tom, co du-ši za-hře-je. Snad, že ztratila jsi hlas a-
nebo nemáš té-ma, mohu se jen do-mýšlet, že tě trápí tré-ma.
Tmí, - už se tmí, já mar-ně če-kám dál, snad
ticho pro-lo-mí ten, kdo senejvíc bál té pís- ně, té pís- ně, té pís- ně,
kterou i moře přezpí- vá, á -
té pís- ně, kterou i moře přezpí- vá.

HRADEC KRÁLOVÉ

JÁ ČEKAT NEUMÍM

HUDBA: FRANTIŠEK BARTA / TEXT: PAVEL SVOBODA

ZPÍVAJÍ JOSEF WIDEMAN A JAN HRUBEŠ

F Dmi Gmi A7 Dmi
Jsi ze všech, kterým zpí-vám, ur-či- tě je-di-ná, co/ na mě

Ami Bb A7 A7 C7
rá- no ký- vá, jak slunci kvě- ti-na, kvě-ti-na. -

F Dmi Gmi A7 Dmi
Jsem a - le ne-do-čka-vý, stá-le ti nadbí- hám, tvůj po-hled

Ami Bb A7 Bb A7
je ten pravý, jiným se vy-hý- bám, jiným se vy-hý-bám...

A7 Bb Bb F Dmi Gmi
- Mám všech pět po-hro-madě, řekni, kdy přijít smím, i když jsem

Gmi A7 A7 A7 A7 C7
ještě mládě, tak čekat ne-u- mím, tak čekat ne-u-mím ...

F Dmi Gmi A7 Dmi
A pro-to nebud' hluchá, když slyšíš jeden tón, poslou- cháš

Ami D Ami F C
na půl ucha a to mi nervy cuchá, vždyť vážně ne- u-tučá

Bb A7 Bb A7
mých tó-nů mi-li-ón, mých tó-nů mi-li-ón, -

Bb A7 Bb A7
ad.lib. do ztrac.

mých tónů mi-li-ón, mých tó- nů mi-li-ón ...

NAROZENINY

H. PINTERA UVÁDÍ ČINOHERNÍ KLUB

FOTO PAVEL JASANSKÝ

RITA PAVONE

FOTOGRAFIE V. SOCHŮRKA

C A N T E U R O P A

GIGLIOLA CINQUETTI

BLACK

GIUSEPPE DESSI

Teplo, vůně pryskyřice, temná a přerušovaná linie borovic podél pobřeží, to všechno je jasné a přesné, přítomné, tady: můžete projet v pohodlném autokaru ulicí, která vede k moři – ulicí přeplněnou lidmi na kolech, skútrech, v autech – lidí, kteří se podobají této štědré přírodě, lidí, kteří vás ničím nepřekvapí. Zeleň louky je táž zeleň, kterou najdete na velké mozaice u sv. Apolináře; husy, které se brodí kanálem, jsou načepýřené a bílé jako ovečky, které symbolizují apoštoly. Překvapení (tajemství) není ve zdejších lidech, ani v přírodě, ale ve snu, který tu zanechali lidé, kteří zde byli dávno před námi, ve znamení moci z prostoru a symbolů, ty ku-

laté zvonice, ty baziliky jako galérie utopené v zemi, která je pozvolna pohlcuje. Spojení dvou lidí je pouze dílem náhody, v obou zeleních – louky i velké mozaiky – jediný bod, jediné možné setkání. Tak jako je pro mě nyní vůně pryskyřice. Ale zavřeli oči (horko se den ze dne zvětšuje a každý den nastává okamžik, kdy do člověka vnikne jako horečka a pálí víc uvnitř než zvnějšku), všechno, co je zde, ty určité linie, mezi bazilikami a mořem, zmizí a zůstanou pouze hory porostlé lesy kolem Linasu, tam daleko u Campidana, hory na úpatí, kousek od pramenů Norbia, spoutané borovicemi, které tam vysázeli mí předci. Moře je vidět i z oken

mého rodného domu, takový malý trojúhelníček, klínek moře daleko v rovině, jako by to byl kousek vyřezávaného okraje cimbuří, protože my jsme lidé, kteří v horách museli hledat ochranu před úklady, které nám moře činilo. Vůně borovic stoupá jako terpentýnové výpary vzhůru vzduchem chvějícím se horkem, vniká do štěrbin v zavřených oknech, proniká až do nejzastrčenější komůrky, kde se uchovává v hliněné misce kvásek na chleba; ale zaplňuje také stinné strže, kde netík překrývá vlhký mech na skalách.

Je to snad ten nejutaženější uzel, labyrint dětských a prenatalních vzpomínek, který pro mě spojuje vůni letních borovic, stín lesů v Linas (nejen borových, ale dubových, olivových, jalovcových hájů a neprostupný a hustý podrost vonící všemi divokými vůněmi, které tu dominující vůni ještě víc zaplétají, složitá hmota, celá škála vůní, barev, ohebnosti stébel, tvrdosti minerálů, efemérní život květin, letitého větvení), ta údolí v Linas a můj polospánek v poloze, kterou lékaři a psychologové nazývají prenatální (přibližně pěsti na očích a kolena u brady), spojený s tím, co mě obklopovalo jako zárodek v matčině lůně, a tím, co mátklo matčiny pocity, když mě nosila pod srdcem. Pocity, které se časem stávaly i mými pocity, když mi o všem vypravovala, jako by její slova, která mi přinášela jasné a zřetelné obrazy časů dávno minulých, jež patřily právě k začátkům mého vlastního života, jako by tato slova uchovala stejnou moc, kterou mělo její mléko, moc předat mi už zlidštěný a dokonalý život.

Proto mohu mluvit o Blackovi. Posel, ještě než jsem se narodil, ale jako bych ho viděl, jak leží matce u nohou, živý, nejen na fotografii,

kteřou mám schovanou: živý, s dlouhými ušima setra složenými na podlaze jako štola, s čenichem položeným na předních prackách, jak se ze sna třese jako dobrý lovecký pes odsouzený k nečinnosti vzdáleností mého otce, který zatím loví v Africe zvěř mnohem větší než jsou koroptve a křepelky v Linas. Nad očima má dvě světlé skvrny, ze kterých vyrůstají dlouhé citlivé chlupy, kterými ve spánku hybe jako hmyz tykadly, kňučí a krátce štěká, jako by napodoboval své jméno: „Black, Black!...“ Matka se usměje a dotkne se ho nohou. Snaží se představit si, co se mu zdá. Vidí ve snu otce, otce, který se vynořuje z křovisek a postupuje kupředu s puškou na pravém rameni, prst na spoušti, připraven (je sám, nikdo za ním nejde a nevystavuje se nebezpečí houpačící se hlavně jeho dvojky, a ona, moje matka, to všechno vidí, ale je mimo sen, vidí to a není tam, je pouhým duchem, nebo mouchou, jak si často přeje být, mouchou, která prolézá klíčovou dírkou, aby ho překvapila, žárlivě sledovala jeho lenošení...), se zdviženou levou rukou jako plavec, který skáče po hlavě do vln. Psovi je vidět pouze kousek ocasu a je slyšet jeho štěkání „Black! Black!...“, které oznamuje, že objevil sluky.

V té době (právě v těch měsících se čekalo, že se otec vrátí z Afriky) jsem byl velký jako kulatý meloun, který roste ve stínu listů v parném létě. A právě tehdy vnikla vůně pryskyřice do té změti pocitů a vzpomínek. Byl jsem něco kulatého (matka pro mě šila mrňavé prádélko na vnitřním dvoře chráněném hustým loubím), neměl jsem ani uši, ani nos, ani oči, tedy, měl jsem je, ale byly součástí té kulatosti. A tak, jako bych viděl a cítil, jako bych byl tou mouchou, kte-

rou si matka někdy přála být, mouchou s očima a pamětí: matka zdvihne oči od šití, fouká vítr. Zeleň loubí uklidňuje její unavené oči. Moje matka má tak krásné černé oči! Vůně, která je ve vzduchu, to není jen vůně bazalek, vinné révy, meruněk, je to ten teplý a mocný dech naší vesnice, kde všechny vůně přerůstají vůni pryskyřice, ale nikdy ji nepřehluší. Ona dýchá ten vzduch a ke mně ho přivádí její krev. Matka je sama. Black jí u nohou neleží. Black tady není už od rána. Matka vždycky odmítala svěřit ho jiným lovcům. Dokonce i její bratr Guglielmo ji o něj marně žádal. Ale Guglielmovi by ho svěřila ještě méně ráda než někomu jinému. Pes s sebou odnáší něco ze svého pána, něco intimního, něco bezbranného, a moje matka to dobře ví. Nikdy by Guglielmovi nesvěřila tuto bezbrannou a tajnou část otce. Otec a strýc se nemají rádi. A tak moje matka, když ji Black to ráno nečekal přede dveřmi jejího pokoje, hned připadla na Guglielma. Nenašlo ji, že by ho Guglielmo odvedl na lov (Black by s ním nešel, Black vrčí, když strýc vchází do dveří), pomyslela na něco horšího, mnohem horšího, na něco strašného. Snaží se překonat svůj strach a nikomu neřekla ani slovo.

Pes se nevrátil ani ten den, ani další, ani potom. Čtvrtý den přišel pastýř, obecní slouha, který mé matce (už od malička) nosíval hnízda stehlíků a zvonků, usadil se na malém čtvercovém dvorku a začal zdlouha rozprávět. Matka zdvihla oči od šití a dodala si odvahy. Pochopila všechno, jako by stařík už dovyprávěl, a musela se přemáhat. Podařilo se jí to a nechala ho ještě chvíli mluvit. Pak se zeptala, kde ho našli. Matka nevěděla, jak ho zabili, a jest-

li ho vůbec zabili, věděla jenom, že je mrtvý, protože by se byl jinak vrátil. Přesto ale měla jiskřičku naděje. Kdoví! Co když ho někam zavřeli, nebo přivázali... „Koho? Psa?“ zeptal se stařík. „Ano,“ odpověděla matka. „Copak nemluvíte o psovi?“ Stařík na ni chvíli hleděl a pak jí to řekl, když viděl, jak je klidná (matka se ovívala šitím). Našel ho oběšeného v lese. A z kapsy vytáhl kus provazu, který matka poznala. Poznala ten provaz a nepodařilo se jí nevzlyknout, rukou si zakryla oči. Jasně ji vidím, vidím ji. Jenom nevím, jestli jsem moucha, kterou si matka přála být, nebo starý slouha. Bouchl jsem se pěstí do kolena, když jsem uviděl ty slzy, a nevěděl jsem, co mám říct.

V životě mě potkalo mnoho bolesti – mě i ji: dvě války, mír... – ale tamta krutost nás zasáhla hluboko, protože vychází z nás, je z naší krve. Je zde nebezpečí, že někdo z nás bude moci někdy v budoucnu udělat něco podobného, že bude moci být jako strýc Guglielmo. Kdybyste ho viděli, nikdy byste nebyli řekli, že je něčeho podobného schopný. Byl to hezký, štíhlý, jemný chlapec, černovlasý, černoooký jako moje matka.

Snad právě proto (ze strachu) nedůvěřuji příjemnému pocitu, který ve mně vyvolává vůně pryskyřice. Nedůvěřuji jí, protože z ní nemám hrůzu. Je to vábení, kterému se poddávám a které mě unáší daleko po cestách vzpomínek. Je mi dobře, ale najednou se otřesu, protože se mi zdá, že jsem zaslechl to krátké zaštekání. Ticho mě pak přinutí, abych si představil olověný drát, který se přestal točit, který je nehybnější než je pravděpodobná nehybnost léta. Tak jako si to představovala moje matka, drát v pustém lese.

PŘELOŽIL JOSEF HAJNÝ

TEN PÁTÝ

HUDBA: MOJMÍR SMÉKAL

TEXT: IVO FISCHER

ZPÍVÁ

HELENA VONDRÁČKOVÁ

© EDITIO SUPRAPHON – PRAHA 1967

S beatem A E7 A D E7 A E7

1. Pět mu-žů za mnou cho- dí, pět mu-žů chce si mě vzít; ten
2. Pět mu-žů dár-ky no- sí, já stojím ja- ko ten sloup: ten
3. Pět mu-žů za mnou cho- dí, já, věř- te, na to mám zlost. Mít

D E7 A D E7 A Hm17

je- den jez- dí lo- dí, ten dru- hý v Praze má byt, ten třetí má dva
prv- ní škem- ra a pro- sí, ten dru- hý dočista zhloup, ten třetí, li- di
vše- ho moc, to ško- dí, tak šla jsem na Karlův most a ty své čtyry

C#m17 D E7 D E D A E E7

pla- ty a čtvrtý do- stal rád. - - 1. 2. A
zla- tý, s tím čtvrtým chce se práť. - - 3. Ten
sva- tý - jsem necha- la tam stát.

A D E7 A E7 A7 D

pá- tý, a pá- tý, ten jenom tak mě má rád, a pá- tý, a pá- tý, ten
pá- tý, ten pá- tý, ten jenom tak mě má rád, ten pá- tý, ten pá- tý, ten

E7 A E7 A D E7

jenom tak mě má rád. *Sbor:* Ten pá- tý. ten pá- tý ten jenom tak tě má

A A D E7 A D.C. 2x
A pá- tý a pá- tý ten jenom tak mě má rád. po 3. m.

CODA E7 D E7 A Fm17 D E7 D E7 D E7 D

jenom tak mě má rád. - - -

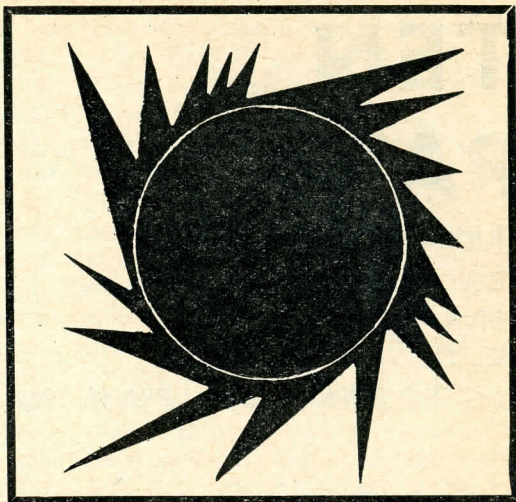
KDYŽ SLUNCE KLOUŽE K ZÁPADU

HUDBA: ZDENĚK MARAT

TEXT: IVO FISCHER

ZPÍVAJÍ BOHUMIL VANĚK
A KAREL SKALICKÝ

© 1966 PANTON, PRAHA

Moderato

F mf *Ami* *Bb*

Když slunce kloužek zá-pa-du, jde město do skel vý- kla-dů spát,

Ami *Bb* *C* *F*

a níž hlavu chý - lí. Mám tu-hle chví-li nej- rad-ši.

Dmi *Ami* *Bb* *Ami*

to vi-dím mís-to pa- vla-čí háj a bří - zy tak

Bb *C* *Bb* *G*

bí - lý, že tam,kde tramvaj v zá - kru-tu kví -

Eb *G* *C7*

lí pak slyším flétnu s har- fa-ma hrát. Ó, ó, ó, jé, jé, jé, jé,

F mf *Dmi* *Ami* *Bb*

Já zkrátka mů-žu v sou-mra-ku sám so- bě 'spoustu zá- zraků dát,

Ami *Bb* *C* *F* *Dmi* *F* *Bb* *F*

a stní- vá-ním blou - mám rád.

PÍSMO MALIČKÝ

HUDBA: KAREL SVOBODA

TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

mf *G^b*

1. Pišu ti ne - vi - di - tel - nou tuší, písmem drobněj -
2. Prý na če - le jasně se mi zračí pís - mo jak hrom, *B^bmi* *H*

ším než o - ko muší, Ti - sic - krát do - pis pře - lo -
kaž - dě - mu to stačí. Ne - vi - diš, to - bě ná - le -

G^b *B^bmi* *H* *D^b7*

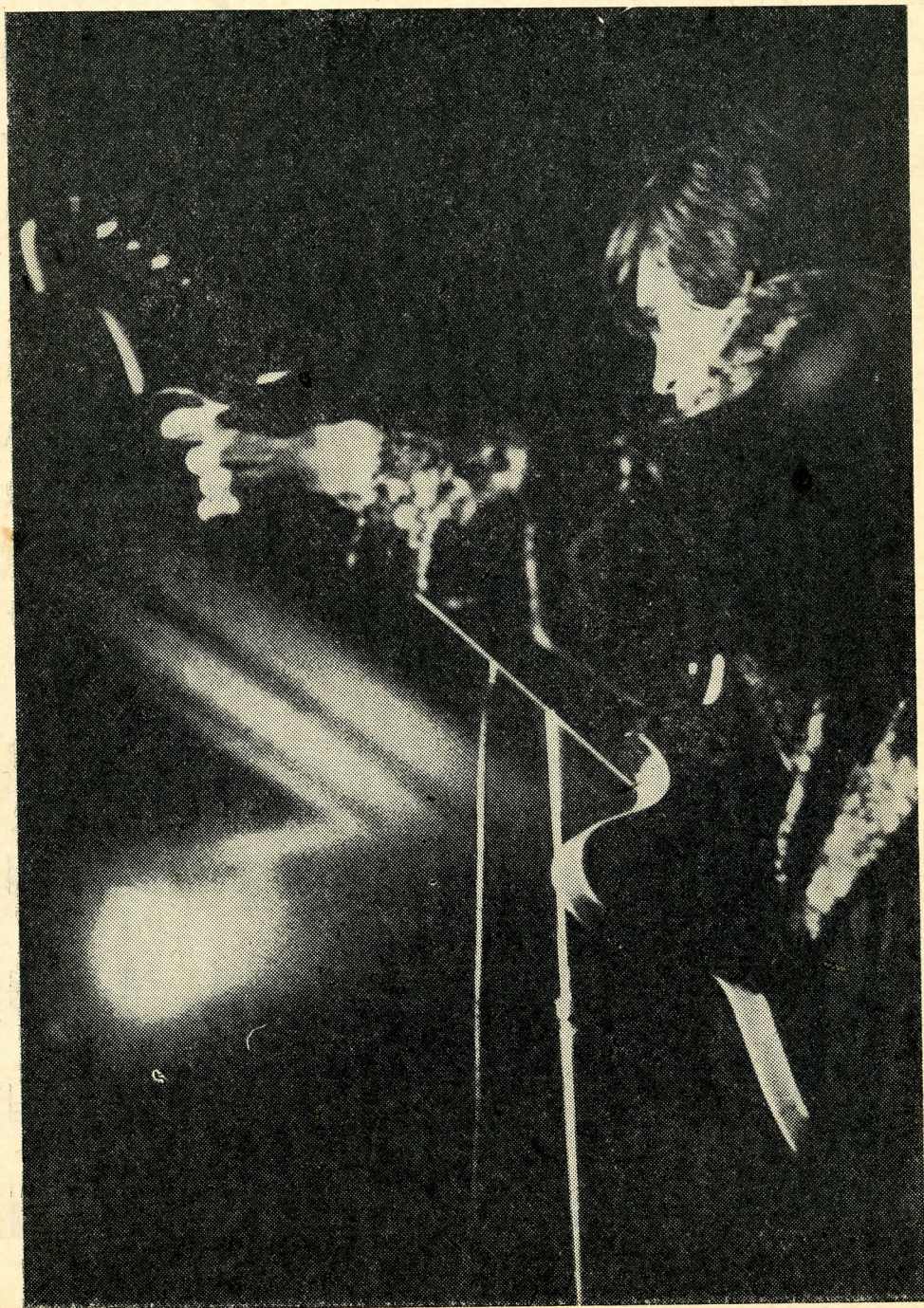
žím, pa - de - sát známek při - lo - žím. -
ží, he - vi - diš, na tom zá - le - ží. *G^b*

G^b *E^bmi* *A^bmi7* *D^b7* *G^b*

Zí - tra ob - dr - žíš pís - mo ma - lič - ký, zí - tra ob - dr -
Zí - tra ob - dr - žíš pís - mo ma - lič - ký, zí - tra ob - dr -

E^bmi *A^bmi7* *D^b7* *G^b* *D^b7* *1. G^b* *2. G^b D^b7*

žíš pís - mo ma - lič - ký, já se těším jak je budeš číst. *1.* *2.*
žíš pís - mo ma - lič - ký, já se těším jak je budeš číst. číst.

MŮJ SEN

HUDBA I TEXT:

EMIL VAŠEK

Z REPERTOÁRU

OSTRAVSKÉ SKUPINY

THE SPIES,

ZPÍVÁ EMIL VAŠEK

© 1967 PANTON PRAHA

Medium tempo
mf C A7 D7 G7 C

Když tě vidím jít, - hm, jsi vždycky sama, ty to-tiž jsi můj typ,

A7 D7 G7 C C7

- má krás-ná ne-zná-má. Sou-cit se mnou měj a

F7 Fmi7 C A7

aspoň se u-směj, - pak už ne-bu-du jen snít - a-le

D7 G7 C A7 D7 G7 C A7 D7 G7

na-dě-ji též mít, - a-le na-dě-ji též mít, - a-le na-dě-ji též mít.

C G C A7 D7 G7 C

- Mě tvůj úsměv povzbu-dí - a pak o-slovím tě: "Proč, slečno, sama jít,

A7 D7 G7 C C7

- pojďte a u-vi-dí-te, že bu-du vás mít rád mů-že-

F7 Fmi7 C A7 D7 G7

te chtít více snad?" A až přijde ten-to den, tehdy splní se můj

C A7 D7 G7 C A7 D7 G7 C

sen. Tehdy splní se můj sen. Tehdy splní se můj sen.

z dílny SEMAFORU

Foto Jasanský

BEZ CÍLE BLOUMAT

(I LOVE YOU SO MUCH, IT HURTS ME)

HUDBA: WYNNE-ROBERTS

ČESKÝ TEXT:

JIRÍ GROSSMANN

ZPÍVÁ:

JIRÍ GROSSMANN

The musical score is written for a single melodic line in 3/4 time, featuring a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The melody is composed of eighth and quarter notes, with some triplets. Chord symbols (F7, E-flat, B-flat, B-flat7, Adim, C7) are placed above the staff to indicate harmonic accompaniment. The lyrics are in Czech and English, with the English translation in parentheses. The score is divided into six lines of music, each with its corresponding lyrics below it.

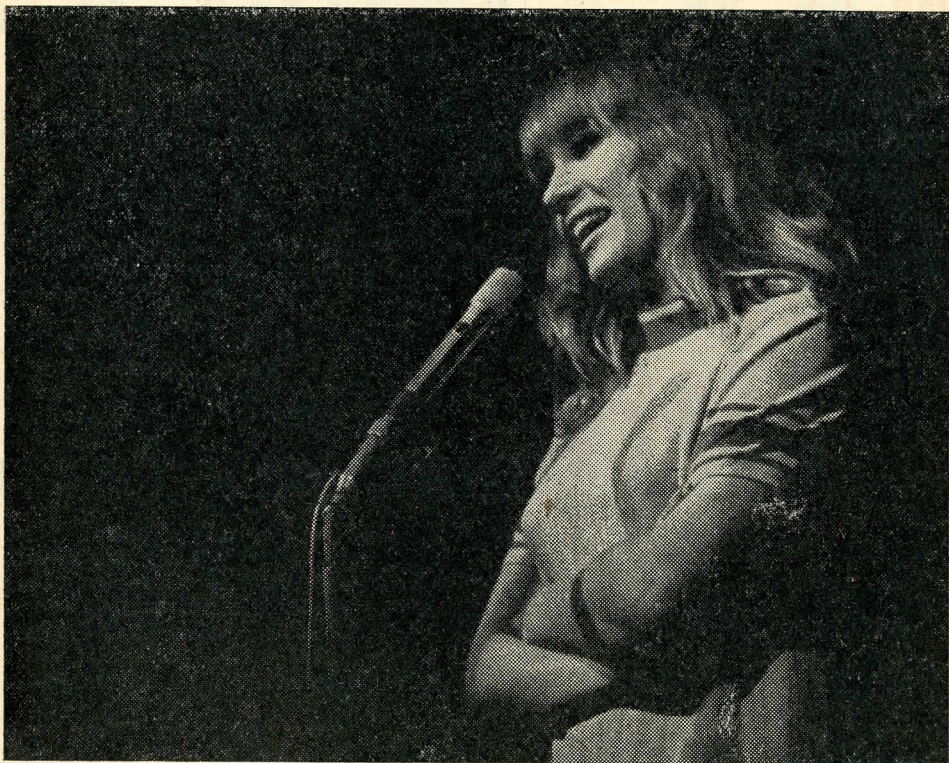
Bez cí-le blou - mat se zdra - háš, modrou
ml - hou mám jít sám tam, kde je vý - pro-dej mých
dlou - hých snů, kde spá - nek svůj má krám. Bez cíle
blou - mat se zdra - háš, - snad se bo - jíš znát svůj
stín. - Až slunce schová se nám, po-ve - du tě
no - ci, bez cíle blou - mat se smí, já vím.

CO JSEM VŠECHNO ZTRATILA

HUDBA: JIŘÍ BRABEC / TEXT: JIŘÍ GROSSMANN

ZPÍVÁ ZUZANA BURIANOVÁ

FOTO JASANSKÝ

Sheet music for the song "Co jsem všechno ztratila" by Jiří Brabec (music) and Jiří Grossmann (text). The lyrics are in Czech. The music is written on three staves with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes: C, G7, F, and C.

Vpě-ti letech na pís-ku, dodnes to mám v notýsku, za-po-mně-la
jsem panen-ku vkro-ji. Klidně si teď řekně-te, je to chy-ba
dí-tě-te a sa-mozřej-mě chy-ba ně-co stojí.

C F C C
 Ve ško-le pak na ki-la před-mě-tů jsem ztrati-la, o celko-vé
 G7 C C
 su-mě rad-ši ml-čím. Snad už kaž-dý po-cho-pil,
 F C C G7 C
 ce-lý svět že pro mne byl be-ránkem, je-nom-že vrouše vl-čím.
 G7 C
 Ztra-ti-la jsem bo-tu levou, knihu sa-da-mem a E-vou,
 G7 C C Dim C7 F
 kružítko a py-tel má-ku, všechny klíče od ba-rá-ku. Ztra-ti-la jsem
 Fmi C
 tisíc vě-cí mýdlo a pak ručník třecí, peněžen-ku, nůžky, kří-du
 D7 G7 C F
 a kdoví nač ještě přijdu. Ku-pří-kla-du předlo-ni, hoch seke mně
 C C G7 C
 na-klo-nil a za-šep-tal jak ú-lis-ná ha-věť,
 C F C C
 abych přišla do po-lí, že zná dobře o-ko-lí, že mi po-ví
 G7 C F
 kde jsou do-ly na měď. Já se na to chy-ti-la a
 C G7
 té no-ci jsem ztra-ti-la... Co jsem to tam jenom pro-boha
 C 3x G7 C
 ztrati-la, já holka u - bohá, jó paměť.

JACKSON

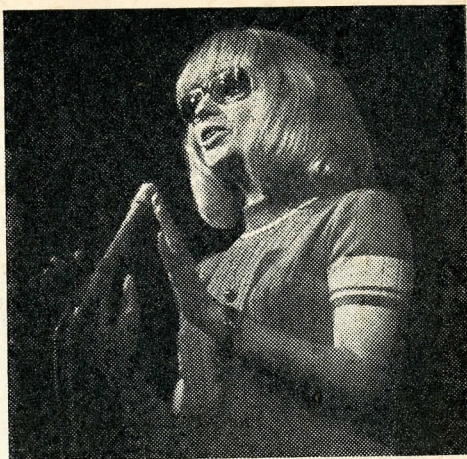
HUDBA: ROGERS – WHEELER

TEXT: JIŘÍ GROSSMANN

ZPÍVAJÍ NAĎA URBÁNKOVÁ,

JIŘÍ GROSSMANN A SBOR

FOTO JASANSKÝ

Oba: Pykat zdá se mi budem, svědo-mí mi ne-dá spát,
ten pán se jmeno-val Jackson Ona: a neměl jsem ho vů-bec rád, - ja-ký-si
Jackson, o-kouněl - po-dál. Ten da-re-bák,
Jackson, lumpů, Jackson, král, Ona: byl mi-lý, krásný jak
Nar-cis, ten i-de-ál vdaných žen a ne-chá-pu jen proč sis
vypůjčil hůl a tou hůl-kou hnals ho ven. Jé, jé milý Jackson,
ten e-legantní hoch, Ona: ten starý hlupák Jackson, Ona: štěstí mi přinést

moh. *On:* Ty víš, že přísahal každý z mužů, co bydle-li tam,
 že se snad dopustí vraždy, ne-odejde-li včas sám, floutek
 Jackson. Ty jehokously dobře znám. Ten podvodník Jackson,
On: miláček místních dam. *On:* Jó,
 mi-lá-ček dí-vek, Jack-son, do-vedl lí-bat a i tenis
 hrát a když se konal ples, tak se sá-lem nes, že každý
 zahan-ben pod stůl vlez, je je je, - mi-lý Jackson
 byl muž jak má být, skvělý a nayo-něný Jackson
 a ne-mu-sels ho bít. *Oba:* Py-kat zdá se mi
 bu-du, svědo-mí mi nedá spát. Ten pán se jmenu-je
 Jackson a žádněj muž ho nemá rád. Tenhle Jackson
 po-kavád bu-de žít, - mi-lá-ček Jackson,
 ne-najdu si svůj klid.

PRATETY

HUDBA: JIŘÍ BRABEC / TEXT: JIŘÍ GROSSMANN

ZPIVÁ JIŘÍ GROSSMANN

G D7

Tam v ú-do-lí ře-ky Svatky, při-mo proti hos-po-dě,

G

v domku za ma-lý-mi vrátky, došlo k trapné-pří-ho-dě.

G D7

Přije-ly tam ve vichři-ci ze Šu-ma-vy pra-te-ty,

D7 D9b D9 G

jedna mě-la brada-vi-ci, papouška a pla-ne-ty, pa pá pá ra pa

Ab Ab

pa pá pá pá ra 2. Za pár dní se v celém kra-ji bleskurychle roz-nes-

Eb7

lo, že tyhle dvě dá-my ma-jí prapo-divné ře-mes-

Ab

lo, že prý do bu-doucná vi-dí a že zna-jí o-su-

Eb7 Eb9b Eb9

dy, každičké-ho ze všech li-dí, banké-ře i po-bu-

Ab A A

dy, pa pá pá ra pa papa pá pá ra 3. Po-ra-dí ty

E7

spa-sitelky jak nabý-ti ma-jet-ku a ho-no-rář

ne-ní velký, jenom ně-co přes pět - ku. U sáz-kových

kan-ce-lá-ří došlo rá-zem kpo- kle - su, pro-to te-ty,

koncem září, navštívil pán z o- kre- su, pa pá pá ra pa papa pá

pá ra 4. Podíval se na papouška a zařval jak na le - sy:

Je tu dá-my první zkouška, kdepak má-te kon - ce - si?

U-ředník se zjevně baví, te-ty kou-kaj' zdě - še - ně,

v tom však jedna chytře pra-ví, támhle vi-sí na stě - ně, pa pá pá ra pa

pa pa pá pá ra 5. Pán se trochu po-o-to-čí i když to-mu ne- vě-

ří, v tom však tetá rychle skočí a cihlou ho u - de- ří.

Kontrolor se k zemi kácí, sražen cihlou na zá - da,

z tváře se mu barva ztrá-cí, konce-si už ne - žá-

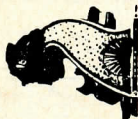
dá, pa pá pá ra pa pa pa pá pá ra 6. Druhá te-ta

plá-če v tanci, chu-dá-ček můj hu - be - nej,

(recit.:) přijít včera na seanci tak ví, že bude praštěnej.

SOCIOLOGICKÝ VÝZKUM ČESKÉHO STŘEDOVĚKU, KTERÝ NA NEJRŮZNĚJŠÍCH AUTENTICKÝCH PRAMENECH PROVÁDÍ A JEHOŽ PRVNÍ VÝSLEDKY SI PŘEDLOŽITI DOVOLUJE

JIŘÍ TRAXLER

občanské spory

Manžel jedné ženy, která byla chycena na panské trávě, si došel na urozenou paní Alinu z Vchynic, oháněl se oštípem, mečem a ručnicí a takto zvolal: „Zvyj, psice, nebudeš mi ženy brát!“ I kohoutek spustil, ručnice však selhala. Ale paní Alina takto ho častovala: „Aj, zvyjebený lotře! Chceš mne mordovati na mých gruntech?“ A pak sedláček vsazen do šatlavy.

krádeže a zpronevěry

Klerik Jan Kaleš z Votic byl usvědčen, že ukradl sukni, hymnář, dvě kopy grošů, čtyři prsteny a košili.

Kníže virntenberské dal oběsiti na pozlacené šibenici k tomu naschvál způsobené nějakého alchymistu, kterýž že jemu proalchymistoval dvě tuny zlata; a ta šibenice že stála tři tisíce zlatých!

alkoholismus; hazardní hry

V městě Brodě Českém jeden tovaryš řemesla pekařského, jsa páleným vínem opilý a zadělávaje těsto, upadl do díže, a tak jse v té díži umrtvil.

Jeden mnich v klášteře Sedleckém, opivše se a když ještě v pivovaře z korbele do-
píjel, upadl znak zpátkem, a tím pádem krk sobě srazivše, umřel.

Umřel Matěj, šenkýř, vycvičený hráč v kostky a karty; ten takovou sílu v rukou jměl, že nové, nerozvázané, celé karty rukama pojednou přetrhoval na dvě. Vidí ipse multoties.

antikoncepce a její zhoubné následky

Do černé knihy se dostaly vyjímek i osoby ženské, jako třeba Rayna, která se na trápení vyznala, že s frejřem líhala a že jí pěkná Káča koření dala, aby děti nemívala.

Narodilo se v městěčku Říčanech dítě, jmělo čtyři oči, čtyři uši, dvě ústa velmi široká, dvě brady, dvě tváře po straně a na vrchu hlavy, nos jmělo jako indiánský kohout morák, u rukou toliko po čtyřech prstech a hrozný hlas vydávalo, a jsa pokřtěno, dvě hodiny toliko živo bylo.

Divnou věc tiskli v Čechách L. P. 1500, že jedna židovka v Praze porodila zvíře, nedvěda živého, a ten že hned, běhaje po světnici a zadrav jse za uchem, umřel.

spory o otcovství

Paní Kateřina dopustila jse kratochvíle a dostavše děfátka, žalovala na jakéhosi žáka školního a obvinivše jej v konzistoři pražské, jest mu přisouzena k manželství a s ní jse oddati musel. Allelujah!

sňatky s finančním pozadím

A vstoupili v stav manželský: Pavel Skřivan s Johanou Veisovou, vdovou; a Johannes, kantor ze školy, s Kateřinou starou Bzeneckou; obě baby staré, mrzuté, k manželství nehodné, k starosti jse střechovaly; a ti ženichové to učinili pro peníze podle práva žákovského.

Vstoupiv do manželství s pannou, svatební veselí, jsa věku svého přes 50 let, vykonal!

promiskuita; prostitute; mimomanželský styk

Dali po šilinku, pardusu, u praněře čtyřem osobám z Kaňku: Šimkovi a ženě jeho Dorotě; též Lorencovi a Kristýně, ženě jeho, protože o ty své ženy spolu frejmarčili a ony že k tomu svolily; a Šimkovi cejch přiložen.

Jan z Egerberka. Bylo o něm psáno, že žije životem marnotratným, nekřesťanským a lehkomyslným, že s ženskými ponocuje až do půlnoci!

Mandaleně Nožířce a Anně Váňovic, hornicím, dáno u praněře po pardusu pro smilství a cizoložství. Ta Madléna potomně sobě to chválila, právě, že před tím pardusem žádného štěstí neměla, až po pardusu, a že kdyby byla věděla, že po pardusu takové štěstí jmiti bude, že by jej sobě byla před několika lety dáti kázala.

Zato pan Mikuláš Trčka neměl slitování ani s vlastní ženou. Je zapsáno, že ho tak dlouho podváděla, až ji dal pro smích lidu zaživa zazdít, jejího milence zaživa stít a bábu, která oba svodila, zaživa zahrabat.

zločinnost mladistvých; sexuální deviace

Mense augusti, srpna, v Praze tři soldáti vojenští utraceni jsou a do kol dání, protože jedné poutivé sousedě, manželce jednoho pražského měštěna, když z vinice šla, nešlechtně násilí mocně provedli a spáchali.

Nějaký žák jménem Sixtus upálen jest zaživa ohněm na hranici, protože máje sobě svěřenou mládež k cvičení literárnímu, s některými — násilí jim činíce — vlaské sodomství páchal, což když naň vyjeveno, k tomu jse přiznal.

vražednost

Vše v Praze: Pan Jaroslav mladší Smiřický, krásný mládenec, zahynul podivně a mistrně v Menším Městě pražském, což jse stalo pro frej; nebo nalezene jest na ulici, máje hnáty spřerážené, od čehož kolikýsi den umřel. Tož ten frej a pomlsky!

Pan Ojří byl najatými vrahy nešlechtně prostřelený samostřilem tak strašně, že šíp ještě pak půl míle dále letěl.

Pan Ferdinand z Štenberka, smyslem jse pominuv, svou vlastní paní máteř zoufale tulichem zabil. A tak smyslem pominutý k ostříhání dán.

škodlivý vliv církve na západní zemědělství

Decembris, v Freiberce, městě saském, germanském, kráva porodila tele zpotvořeného, k mnichu podobné!

cizinecký a turistický ruch vůbec

Na hradě pražském v kostele novém syn legáta hispanského zabil dvořenína legáta florentského, o místo se nepohodše v tom kostele; a šarvátky ta byla mistrná!

Ze všech soldátů měli nejhorší pověst Poláši, kteří tu s ženami chlípně nakládali; a když ony před nimi, před lidem oplzlým, do chrámu Páně na kůr hořejší se utekly, ani tam jim pokoje nedali.

Španělové a Italianové, Vlaši, čeládka legáta španělského, při hradě pražském slavnice památky sv. Jakuba, pouštěli rakejtly, nástroje ohnivé z prachu ručníčního. I vypálili tou kratochvílí šest domů, o kteroužto škodu jse smluviti a platiti museli.

módní výstřelky, zejména minisukně

Lid český, vzavše formu od lidu vlaského, chodili s krátkým oděvem až po prdel; pyšní, smilní, nesvorní, nic na to nedbaje, že jse cizozemci v zemi jejich osazovali.

kulturní revoluce

Dva zmučení: a třetí Šejnoha, pekař, na žebřice přetržen. A to jse stalo pro tu píseň: Věrní křesťané...

zdravotnická péče

Právem bylo, že tejj Ludvík bez kůže jse narodil a že jemu kůži po porodu, obalivše jej do slanin vepřových, spůsobili.

Pan Jindřich Zejdlic dal ustavěti lázeň novou na gruntech svých v Příbyslavi, a jak jse v ní mejti počal, ta lázeň se na něj obořila a jej zasuvše umrtvila; jiným, jenž při něm byli, z rumu pomozeno.

zvyšování odborné kvalifikace

Kněz Albertus je zbaven kněžského úřadu na tak dlouho, dokud se nenaučí číst a zpívat...

KNIHY doporučuji:

Ivan Vyskočil: Gisela Elsnerová – Obří trpaslíci. Na ženskou autorku je kniha napsaná s obdivuhodným smyslem pro humord.

Aleš Fuchs: Alberto Moravia – Láska manželská. Je to sedm perel vypravěčského umění.

Josef Škvorecký – Konec nylonového věku. Knížka napsaná před 18 lety, v níž je celý Škvorecký. Autor nanejvýš přirozený a lidský, který ví hodně o tom, jak to na světě chodí.

Pavel Bošek – Čekání na Josefa. Protože Bošek píše vtipně nejen pro tatínky, ale i pro kluky.

František Jungwirth: Ambrose Bierce – Moxonův pán a jiné povídky. Doklad toho, že černý humor není tak nového data, jak si mnoho lidí myslí.

Josef Hlinomaz: Franz Werfel – Píseň o Bernadetě. Autor má se mnou totožný názor, že věda nemůže jsoucnost boží nikdy ani dokázat, ani vyvrátit.

Okresní národní výbor a Československá plavba labsko-oderská v Děčíně vyhláší celostátní soutěž populárních písní „O Děčínskou kotvu 68“.

Soutěžní skladby mají mít sportovní a rekreační tematiku, žánrově z oblasti současné populární hudby. Zadané písně musí být původní, nesmí být až do vyhlášení výsledků soutěže zveřejněny. Autor zašle skladbu v úpravě pro zpěv a klavír s podloženým textem a dvěma strojovými opisy. Ke skladbě přiloží v zalepené obálce označené heslem „Děčínská kotva 68“ lístek se jménem a adresou autora hudby a textu. Stejným heslem označí rukopis skladby a oba strojové opisy textu. Skladby posílaje na adresu: Kulturní správa ONV Děčín, Fügnerova 12, Děčín 1. Uzávěrka soutěže je 20. dubna 1968. Každá z vybraných skladeb bude odměněna částkou 1000 Kčs. Vybrané písně budou uvedeny na koncertu dne 6. července 1968 v Děčíně v programu oslav „Dnů plavby“ již neanonymně. Na tomto koncertu rozhodne obecnostvím svým hlasováním o udělení první, druhé a třetí ceny diváka (3000 Kčs – 2000 Kčs – 1000 Kčs). Udělením cen zůstávají autorská práva účastníkům soutěže nedotknutelná.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta 1 doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 15. ledna 1968. — NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968 – F-08*80284

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

VELKOU CENU
 „BEATOVÉHO FESTIVALU“
 ZÍSKALA
 BRATISLAVSKÁ SKUPINA
 SOULMEN.
 NA SOCHŮRKOVĚ SNÍMKU
 DEŽO URSINY

dilia

Československé divadelní a literární jednatelství,
 Vyšehradská 28, Praha 2 – Nové Město

Josef Topol
 Karel Texel

Georges Neveux

Jules Supervielle

Ecaterina Oproiu

Jiří Sýkora

Ivan Kraus

Jan Schneider

Bohuslav Ondráček

SLAVÍK K VEČEŘI. Hra ve snu.

ŠVEC NA STŘEŠE. Amorální moralita na motivy Hanse Sachse o dvou půleních.

DVOUHRA. Komédie o jednom dějství. Přeložila Eva Outratová. Vyšla v jednom svazku s jednoaktovou hrou: J. Supervielle První rodina.

PRVNÍ RODINA. Hra o jednom dějství. Přeložil Jiří Konůpek.

JÁ NEJSEM EIFFELOVKA. Pseudokomédie o dvou částech. Přeložil Karel Pařha.

TOULAVÝ KABARET. Sborník textů a klauniád, s nimiž autoři vystupovali v malých pražských divadlech.

GENTLEMANI. Muzikál o dvou dějstvích.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, Celetná 25, Praha 1 – Staré Město, telefon 628-31.

VZDÁLENÝ HLAS

HUDBA: KAREL SVOBODA / TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

ZPÍVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

© SUPRAPHON PRAHA 1967

Medium (beat)

Tichý a vzdále- ný slyším hlas. Odkud zní, slabý a zmá-me-
 ný? Do slov mě u- věz- ní. Stěží jen ro- zu - mím
 věcem, na něž se ptá, nevím a ne- vím jak jemu od- po- vím.
 Pouze ví- tr ví, - moudré slunce zná, - ptáci hlou- baví,
 - lás- ka lí- bez- ná - na- po- ví mi půl - a co dál,
 - to pou- ze ví- tr ví, - jen slunce zná. - - -
 pou- ze ví- tr ví, - moudré slunce zná, - ptá- ci
 hlouba- ví, - láska lí- bez- ná - na- po- ví mi půl - a co
 dál, - to pouze ví- tr ví, jen slunce zná, jen slunce
 zná, jen slun- ce zná.

KONCEM MINULÉHO ROKU SE ZPĚVAČKA HELENA VONDRÁČKOVÁ ZÚČASTNILA FESTIVALU PISNÍ V RIO DE JANEIRU. DOPROVÁŽEL JI AUTOR PISNĚ VZDÁLENÝ HLAS KAREL SVOBODA. PÍSNIČKA I INTERPRETKA SE LÍBILY.

RMS 2

RITA
PAVONE

FOTO SOCHŮREK

